

LA TUIES

FRUITA DE TARDOR

El pagès: Redell, com que tots els senyorets ja són fóra, em sembla que aquesta l'hauré de collir jo!

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

¡Nuestro programa de variedades, economía, rápidos en los encargos y a vivir como se puede!

Un juicio de Salomón sobre el precio de un jamón.

Versos decadentes a estilo de fábula que nos ha mandado esta semana nuestro director señor Ruffasta por el recadero de Sardañola.

Una dama muy alegre sus favores concedía a un sesentón propietario de una gan tocinería.

Yo no sé porque motivo, pero con o sin razón, la dama y el tocinerero tuvieron cierta cuestión.

Riñeron, y el buen tendero, que era hombre que no se fué a examinar los libros, para ver cuanto adeudaba.

Setenta y cuatro pesetas —dijo con indignación— es verdad, pues aún me entero, todo un jamón.

Envio a cobrar la cuenta, y la dama, sofocada, contestóle al dependiente que ella no debía nada.

Fuó ante el juzgado la discusión, y acabó la discusión que la dama y el tendero tuvieron por el jamón.

RUFASTA
rival de Samaniego.

y llegó el juicio verbal; el juez era un hombre listo, inteligente y leal.

Al momento de la vista gritó furiosa la dama:

—¡He dormido cuatro noches con ese que ahora reclama!

El juez, recto y muy al punto dictó sentencia, y dictó a su secretario estas líneas, con paciencia:

“Condeno a la demandada a pagar todo el jamón rebajando de la cuenta cual justa compensación, dos duros por cada noche que se mostró complaciente con el tendero, que es justo las pague a precio corriente”.

Firmó y rubricó el buen juez y acabó la discusión que la dama y el tendero tuvieron por el jamón.

RUFASTA
rival de Samaniego.

Una menor que se dice Paca Regarlia ha denunciado al juzgado que un corredor de tapones de suro la llevó a Las Planas y le vantó la camisa, diciendo que aquellos rincones estaban llenos de setas.

ALZAMIENTO DE BIENES

Una esquila mortuoria, “A tanto la línea”, “La gacetilla de pago”, “Películas cortas” y “Notas de sociedad”.

No nos negarán ustedes que es un teatro de vanguardia.

MEJORA IMPORTANTE

Nos comunica nuestro querido amigo señor Pau Piu haber efectuado importantes mejoras en su

establecimiento de betas e hilos, que lo elevan a la altura de los más importantes del extranjero.

Con motivo de las reformas, nos ruega comuniquemos al público que el cuarto de las manzanas, que antes estaba en el patio, ha quedado instalado entrando a mano derecha.

UN INVENTO PRODIGIOSO

Un amigo nuestro, doctor en medicina, ha inventado un procedimiento especial para curar el mal de barritas. No nos ha querido decir el secreto, pero, según parece es una cosa así como poner aceite en una luz. Para hacer las primeras pruebas, lo recetó a unos sacerdotes que padecían dicha afección y el resultado fué sencillamente sorprendente. De los veinte enfermos, resultaron veinte curas.

ALZAMIENTO DE BIENES

Una menor que se dice Paca Regarlia ha denunciado al juzgado que un corredor de tapones de suro la llevó a Las Planas y le vantó la camisa, diciendo que aquellos rincones estaban llenos de setas.

ALZAMIENTO DE BIENES

Como la menor no encontró más que una, se presentó al juez, diciéndole de paso que el corredor le había quitado un recuerdo de su familia al que conservaba singular aprecio por guardarlo intacto desde que nació. (Este último extremo podría ser su cofia.)

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continuen els grans èxits de

JOY-JOY

segona part de YES - YES
 El millor espectacle de Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

Continuen els grans èxits de l'espantant comedia galant, adaptació de l'AMICHATIS

La Cocaína

Dissabte, nit, estrena de EL TINENT CUPIDO

EDEN

Conde del Asalto, 12

LAS MIL Y UNA NOCHES

Dancing
 De seis tarde a tres madrugada

Tarde y noche:

Carmen CHINCHILLA
 y las bellezas rusas

ISA EFF

A la una de la madrugada

— Concurso de Tango —

UN TEATRO DE VANGUARDIA

Está a punto de inaugurarse en nuestra capital un teatro de vanguardia, en el que se estrenarán obras de nuestros más modernos intelectuales.

El domicilio provisional del comité director ha quedado intalado en el kiosko de Agustín, de dos a tres de la madrugada.

He aquí los títulos de las primeras obras que se estrenarán en la presente temporada:

Barcelona, 11 de Novembre de 1926

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

LA TUIES ha guanyat un premi!

ESTEM emulsionats fins a la trinxa dels calçotets! Si Déu i en Luca de Tena volen, d'aquí un parell de setmanes l'abillarem de rotativa, l'amo gastarà querida amb brillants i la Laura Brunet es comprarà una altra torre a Sant Gervasi.

I per què redimontri, tot això? — preguntaran vostès—. Doncs, senzillament, perquè hem fet un descobriment sensacional que ens portarà a l'"espinàculo" de la glòria, que deia don Joan Pich i Pon.

Tenim una prova palpable, irrefutable, indiscutable, de què en Cristòfol Colomb era de la nostra terra.

Les peles d'en Luca de Tena són de LA TUIES.

En efecte, l'altre matí, a casa del nostre gravador, vàrem descobrir la següent tarja, els honors de quina publicitat resèrvem als nostres llegidors.

Cristóbal Colón

Dibujante

Urgel, 108, 3-1

Barcelona

En Colomb espanyol! En Colomb català! En Colomb barceloní! En Colomb veí del districte setè (nova divisió municipal).

Abans d'enviar la tarja a Madrid, hem decidit

que tothom pugui admirar el nostre descobriment, digne d'en Carreras Candi. Durant la present setmana, servidor de vostès es passejarà per la Rambla de tres a quatre de la matinada i l'ensenyarà a tothom que li demani, sigui home, senyora o senyoreta. A n'aquestes darreres, si és que hi tenen gust, demés de la tarja els hi podrà ensenyar quelcom més...

Feminisme pràctic

EN un moment en què l'actualitat política està concentrada en la futura Assemblea Nacional, creiem oportú reproduir aquesta conversa que vàrem sentir l'altre dia a l'"Ateneu", entre dues nenes intel·lectuals:

—Així, nosaltres, si torna a haver-hi eleccions, tindrem vot, oi?

—Naturalment!

—Per qui penses votar, tu?

—Encara no ho sé, però, "desde luego", m'inclinare cap a les dretes...

La pista lluminosa

HAN anat vostès al Restaurant Royal, a pendre el té i mirar de dançar amb les dametes o damisel·les de la nostra bona societat? Si hi van, veuran un espectacle nou a Barcelona: la pista lluminosa. Es tracta d'una claraboia de vidres de colors, sota els quals es projecta un raig de llum elèctrica per mitjà d'uns projectors especials. Fa molt d'efecte quan les parelles hi dancen.

Nosaltres hem vist aquest mateix espectacle a París, però a n'allà és molt més suggestiu, perquè al sòtan on hi han intal·lats els projectors hi te-

4 — LA TUIES

nen una mena de "grill room" on es beu, es fuma i es menja. La claraboia és d'uns vidres especials, sense glaçar, i com que a n'aquella terra les noies acostumen a ballar sense calces, creguin que resulta d'allò més divertit!

Llàstima que el senyor Sala no ens faci també un altre "grill-room" sota la sala de ball! Gairebé podria arribar a acreditar-lo tant com aquell "Cabaret du Tango" on anàvem nosaltres quan érem joves i encara teníem humor per fer el tomàtec!

Les modernes orquestres

AL carrer de la Farigola, de la barriada de Vallcarca, hi ha una sala de ball, on vàrem llegir l'altre dia el següent cartell:

"El próximo domingo, gran baile con manubrio."

Si la maneta està enganxada en un "Ford", les parelles podran dançar amb jazz-band...

Traduttore, traditore...

D'UNA novel·la alemanya que es titola "Las hijas del doctor Feuling", original d'un tal Rodolf Herzog i traduïda a l'espanyol per un autor que guarda l'anònim, sens dubte per el·ludir l'acció de la justícia:

"Paca asombraba a todos por su purgante ironía..."

Debia escriure amb aigua de Carabanya!

L'hortolà de Sant Boi

LES DONES NETES

LA Baldirona havia anat a fira a vendre un xic d'aviram, i ja de retorn, caminet del poble, trobà una veïna.

—I doncs, Baldirona, com ha anat el mercat? — li demanà la veïna.

—Molt bé, Francisca, ho he venut tot, i a molt bon preu.

—I no haveu firat res?

Ella: He tingut una decepció: a mi m'havien dit que en aquest poble et creixerien les energies i veig que no s'hi coneix.

—Veuràs: què et penses que són, les energies?

—Sí, aquesta peça de tela, per llençols i camises.

La Francisca es mira la tela, la palpa, l'estira, la matxuca, i després d'aquest exàmen diu, fent una ganyota:

—Em sembla que no haveu pas fet bon negoci, Baldirona. Aquesta roba, un cop rentada, s'escursa molt.

La Baldirona arronça les espatlles i, reprenent el camí vers el poble, respon amb convicció:

—I bé, dona, poc penso pas rentar-la!

Fandango I

VESTIT DE SOCIETAT

EL senyor i la senyora s'estan vestint i fent l'equipatge per assistir a una cacera a la qual els han convidat els marquesos de Masestret.

—No comprenc — diu ell — perquè has de triar les millors camises i combinacions de seda per anar a una cacera. Ganes de fer malbé la teva roba interior.

La senyora, ataleuada en ajustar ben bé les seves mitges en les magnífiques cuixes de matrona, ni se'l mira, però respon amb certa indolència:

—Ja sabs que sempre m'ha agradat fer-te quedar bé davant dels amics!

L. A. Punta d'Or

La garçona: No em negaràs que sóc talment un home.

La jamaona: Segons per on se miri, noia.

EL DOT DE LA MARIA

QUAN en Manel retornà del seu viatge de noces a Montserrat, no va fer més que deixar a casa a la Maria, la seva esposa, i com un cohet se'n va anar cap a casa d'aquella "senyora discreta" que li havia arreglat el casament.

—I doncs, senyor Manel? — li preguntà aquesta en veure'l entrar —. Com ha anat el viatget de núvis?

—Com vol que hagi anat? — respongué en Manel, treient foc pels queixals — que no hi ha hagut una desgràcia per casualitat!

—I això, què ha passat?

—Què ha passat? Que vostè em va enganyar miserablement! Vostè em va dir que si bé la Maria era un xic geperuda i coixejava, en canvi tenia vint mil duros de dot.

—I què?

—Que la Maria no té ni un clau, que és més pobre que una rata!

—Bé, però consti que lo altre que li vaig dir ha resultat veritat!

En Manel no es va ferir, però se n'hi va faltar ben poc...

K. K. Tua

ELS ETERNOS NANOS TERRIBLES

EN Vicentet és més dolent que la pesta. Té cinc anys, però arma més soroll ell sol que un regiment de soldats.

Aquest dia va començar a fer el rebec i a dir que volia una lligacama de la Lola, la minyona, per fer-se un tirador.

La seva mamà, cansada de sentir-lo, va dir a la xicota:

—I bé, Lola, dónqui-li la lligacama. Al cap i a la fi, d'aquí cinc minuts se'n cansarà i li tornarà.

La xicota, que era de bona pasta, s'alçà la faldilleta negra i es disposà a fer content al menut.

—No, no, no vull aquesta — començà a cridar el menut, en veure l'acció de la minyona —. Vull l'altra, la vermella, aquella que ahir et va posar el papà...

Ja podeu comptar com va acabar aquesta escena. Com el rosari de l'aurora...

Mac Harrow

—Què, t'agrada la vida de cambrera d'hotel?

—De mica en mica, em va entrant, senyoret...

CURIOSITAT

—Què vols beure, guapo?
—Que m'ho ensenyaràs aquí mateix?

LA Lluïseta, la nova cambra dels senyors Rostoll, té l'ull clavat al forat del pany de l'habitació dels senyors i aguantant l'alè espia amb gran interès la comèdia conjugal que a dintre comença a desenrotllar-se.

La Carme, la cuinera, se li apropa i li pregunta amb veu molt baixa:

—Què fas aquí, Lluïseta? Mira que si els senyors se n'enteren, et despatxaran!

—Oh, és que des de que he entrat a n'aquesta casa, tinc un dubte terrible, i vull aclarir-lo una vegada.

—I quin és, aquest dubte?

—Senzillament: tu sabs que el senyor i la senyora podrien ésser membres tots dos de la societat dels cent quilos. Tenen més panxa ells sols que tota la meva família junta.

—Sí, i què?

—Oh, que voldria saber com redimontri s'ho fan per... per dir-se que s'estimen.

—Vaja un dubte, tu també! Que com s'ho fan per "dir-se" que s'estimen? Com vols que ho facin: amb la boca!

Dida Roth

CADA TERRA

ES ben veritat allò que diuen que cada terra fa sa guerra, cada poble té les seves costums i cada raça respon al clima i a les exigències de la naturalesa.

Qui pretengui negar que tots els pobles tenen un segell especial i una manera peculiar de veure i fer les coses, és com si es proposés negar l'obra de la divinitat.

Es tan veritat això que acabem de dir, que entre un fill de l'hòstia i un de Sans, hi ha tanta diferència com entre un lluç i una tortuga.

I en Ramon, que és un gran defensor d'aquesta tesi, l'altre dia, en ple Cassino de Vilacorns, va presentar el següent exemple:

—Vosaltres dieu que els pobles no es diferencien tant com jo dic, i ara vos demostraré que esteu en un error. Mireu: aquí, a Vilacorns, totes les dones tenen una piga a la cuixa dreta, i les de Vilacalda la tenen a l'esquerra.

Voleu creure que encara no havia acabat el seu exemple, el pobre Ramon ja havia hagut de fugir escales avall, empaïtat per tots els marits que assistien a la controvèrsia?

Quel de Lleida

EXIT GRANDIOS

La vida amorosa de

RODOLFO VALENTINO

Cómo envolvía a las mujeres en el sortilegio de sus ojos : Cómo desfallecían de amor al conjuro de sus labios : Cómo se adormecían en la muelle caricia de sus brazos : Cómo se embelesaban en la armónica cadencia de su baile

Preu: 40 cenis.

UNA NOIA DE BON COR

FEIA més d'un any que l'Emili buscava el "qüento" a la Matilde, però aquesta no estava per romanços i s'escorria com una anguila cada vegada que l'Emili li plantejava la qüestió.

Aquest dia, enlloc d'anar a l'Iris, l'Emili va aconseguir que la Matilde accedís a fer una sortideta a Les Planes, que és una mena de can Verdura a l'aire lliure.

Després d'un bon berenar, compost de bolets i butifarra i d'un vi més endiastrat que un bitxo, l'Emili va començar a buscar les pessigolles a la seva xicota, i jugant, jugant, es varen endinzar en un bosquet de pins i la noia no es mostrava tan esquerpa com els altres dies.

Quan tot anava d'allò millor i semblava que les coses s'anaven a posar bé del tot, la Matilde va tenir un darrer escrúpol.

—No, no, això no ho vull! De cap manera!

—Però, per què, tonta?

—Per... perquè porto el vestit blanc i me l'embrutaria.

—I bé, dona, no t'hi amoïnis. Mira: extendrem a terra el meu abric i tot quedarà arreglat.

I, sense fer-s'ho dir dues vegades, l'Emili va portar a cap la seva idea. Però, així i tot, la noia encara fugia d'estudi.

De cacera

—I, porta moltes peces, Lluís?

—Una, però molt grossa!

—I què li sembla, doctor, em curaré aviat?

—Això, depen de qui li dongui les injeccions.

—Això no està bé, ho sents, Matilde! — li digué ell, tot empipat —. Ara que ja m'he tret l'abric amb perill d'encostipar-me, em surts amb ciris trencats.

La noia s'hi pensà una miqueta, i per fi digué al seu xicot:

—Està bé, no en parlem més, però consti que accedeixo per a què et puguis tornar a posar l'abric de seguida i no t'encostipis!...

Gata Moixa

LA CATASTROFE

ENTRE Totsants i Manresa havia descarrilat un exprés i dos dels vagons s'havien incendiat.

D'entre les runes en tragueren els cadàvres i en baiards i tartranes els conduïren cap a l'hospital de Totsants. Tots els morts pogueren ésser identificats, menys el d'una senyora, aparentment jove i que s'endevinava que havia estat molt maca, per les línies perfectes de les seves cames, ja que de mig cos en avall, no havia sofert ni la més petita esgarrinxada.

I, no obstant, aquella senyora, havia d'ésser de Totsants, perquè se li trobà al damunt el bitllet

de ferrocarril, per el qual es veia que des de Barcelona es dirigia vers aquella població.

Es cridà a les autoritats, però no hi hagué manera de treure'n l'aigua clara. Per fi, l'agutzill llençà un crit d'horror.

—Què vos passa, Ramon? — li preguntà el jutge.

—Que aquesta senyora, és donya Mercè!

—La meua dona? — preguntà l'alcalde tot emocionat —. No pot ésser! Precisament no havia de tornar de Barcelona fins demà. M'ho deia en la darrera carta.

—Es donya Mercè, senyor alcalde, és donya Mercè!

—Però, en què vos fundeu, per dir-ho? — insistí l'alcalde.

—En aquesta piga, senyor jutge, en aquesta piga que té aquí a l'anca esquerra!

En dir això en Ramon, el jutge, el secretari, el carter, el nunci, l'estanquer, i deu o dotze més all presents, no pogueren menys que exclamar:

—Es cert! Es cert! En Ramon té raó! Es donya Mercè...!

El pobre alcalde, davant d'aquell "detall", no en va voler saber cap més. Ja és ben cert, que les desgràcies mai no venen soles en aquest món, i el pobre senyor alcalde, aquell dia, es va enterar de trenta o quaranta, totes d'un cop.

F. i Gassa

RECORDS DE FAMILIA

EN Lluïset, el més petit de tots de casa del senyor Condom, estava que no hi veia de cap ull. Aquella nit seria feliç. La Colometa, aquella cambrereta que tantes voltes no l'havia deixat dormir tranquil pensant amb el seu davantalet blanc, la seva còfia rissada i les seves sabatetes de xarol, li havia dit que sí, i aquella nit, de puntetes, quan tothom dormís, l'aniria a veure al seu quarto.

I tot va anar com una seda. Cap allà a mitja nit, en Lluïset, tris-tras, tris-tras, enfilà el corredor i cap al quarto de la cambra s'ha dit.

La Colometa es va mostrar amb ell tot lo carinyosa que es pot mostrar una cambra de vint-i-cinc anys amb un senyoret de setze. Una volta acabada la funció, en Lluïset ja estava a punt d'entornar-se'n i la Colometa li preguntà, tota estranyada:

—Escolta, nano: i el regalet?

—El regalet? — preguntà el xicot com si veiés visions —. Quin regalet?

—El què és costum de fer, home. Mira.

I estenent la mà, li ensenyà tres magnífics anells que hi portava.

—Veus, aquest és del teu papà. Aquest, és del

senyoret Ramon, el teu germà. Ara falta el teu, home!

—I aquest? — preguntà en Lluïset, senyalant el tercer.

—Aquest... — contestà la Colometa, tornant-

—Ai filla, n'he passades de molt grosses, jo, en aquest món! Ja no m'espanta res, a mi.

—Bé, coneguessis en Regordosa, no parlaries així!

se molt vermella —. És... és de la teua mamà!

L'endemà, en Lluïset complí com un home gran i entregant un modest anell a la Lluïseta, li digué:

—Té, aquí tens el darrer record de família...

Paquita París

UN HOME CURIOS

EL senyor Cases i en Rafelet van passeig de Gràcia amunt, parlant de negocis. El senyor Cases és agent de borsa, i en Rafelet corredor de cotons. El primer té cinquanta anys, el segon, la meitat.

De sobte, en Rafelet diu al senyor Cases:

—M'haurà de perdonar, amic meu, però l'haig de plantar en sec.

—I això, Rafelet?

—Res: una aventura, una petita aventura, que estic urdint pacientment. Veu aquella rossa que baixa per l'altra banda?

—Sí.

—Doncs, cada dia, a la mateixa hora, passa per aquí i se'n va al Catalunya.

—I això què té que veure?

—Es que jo la segueixo, entro també al cine, i me l'estic treballant que és un gust.

—I... ja han arribat a...? — pregunta, fent l'ullet el senyor Cases.

—No encara, però aviat, aviat...

—Escolta, Rafelet — diu el senyor Cases, mostrant un bon xic d'interès — el dia que... la faci passar per l'adreçador, m'ho dirà?

—Prou, home, però no entenc el perquè.

—Oh, per res, per saber-ho, pura curiositat. Es que és la meua dona, sab?

Fly Candor

LA MODEL

LA Raquel, en llegir l'anunci de "La Vanguardia", no s'hi va pensar gens: agafà la brotxa, el carmi, el rimmel, va fer reformes generals a la fatxada i, ja llesta, es contemplà al mirall i no pogué menys que exclamar:

—Avui, em sembla que faré negoci.

Però, per assegurar-ho, agafà un flascó de violeta i se l'abocà materialment damunt del seu cos, refregant-se'n tots els recons de per tot arreu.

Ja a punt de solfa, agafà el gros moneder i la diminuta ombrel·la i cap al carrer s'ha dit.

En arribar a la direcció que portava l'anunci, trucà discretament i un criat tot galonejat va sortir a obrir-la.

—Es aquí, que han posat aquest anunci? — preguntà, ensenyant al criat un retallet de diari.

El criat llegí: "Numismàtic, senyor aficionat, pagarà a bon preu exemplars rars."

—Efectivament, senyoreta: aquest anunci és del senyoret.

—Podria parlar amb ell?

—Passi, faci el favor.

Moments després, la Raquel, s'assentava com-

—Seria tan amable, jove, de dir-me quina hora és?...

—Prou, maca; has arribat a punt, perquè per sort teva, em trobes a l'hora tonta.

dament en un butacó, davant de l'opulent col·leccionista, ensenyant-li, com qui no hi toca, un garrot de pantorrilla que marejava i un començament de cuixeta que feia perdre el món de vista.

—Vostè dirà, senyoreta — començà el col·leccionista.

—Vinc per aquest anunci.

—Ah, molt bé, molt bé. Que té alguna cosa d'interessant?

—Això, no sóc jo la més indicada per dir-ho, però si vol, vostè mateix podrà jutjar de seguida.

—Amb molt de gust, senyoreta.

—Aquí mateix?

—Sí, sí, aquí mateix.

La Raquel s'alçà, i en un tres i no res, quedà nua com una fruita davant del col·leccionista.

—Què li sembla? Es pot aprofitar?

El pobre home, no sabia on era, ni de què anava tot aquell tripijoc de la Raquel, però no es va pas fer convidar dues vegades, i apropant-se-li trèmol de desig, li respongué:

—Ho aprofitarem!... Ho aprofitarem!... Però, si no és molestar-la, vol fer el favor de dir-me per què ha vingut a despullar-se davant meu.

—I ara! Vaja una pregunta! No deia vostè que era aficionat al nu-mismàtic? Doncs, aquí em té, senyor... Com que jo sóc model de nu, precisament...

Ripalda

LA DONA INNOCENTA

AIXO, que podria ésser el títol d'un drama de l'Amichatis o d'en Fontdevila, no és res més que la síntesi d'una comèdia conjugal que ens acaben de contar i que nosaltres traslladem als nostres tafaners llegidors.

L'escena passa a casa del senyor Cucurella, i aquest es passeja a grans gambades amunt i avall del saló, llençant renecs i frases fortes.

L'Adela, la seva esposa, disfressada d'Eva, sense fulla i amb mitges, està arraulida en un recó del sofà, amb la vista clavada a terra.

—Ets una porcal... Una mala dona! Enganyar-me amb el criat!... Amb el criat!

Ella, calla. Es mossega els llavis i... segueix mirant a terra.

Però ell, cada vegada crida més:

—Això no acabarà així, ho sents?, no acabarà així! Jo en faré una de grossa. A mi em costarà anar a "presili", però tu, tu no m'enganyaràs més, ho sents, dona adúltera? no m'enganyaràs més...

L'Adela romp a plorar i per fi, amb una veueta que quasi no se la sent, exclama entre sanglots:

—Es que ben mirat, Ramon, jo no en tinc la culpa, d'això...

—Què dius? Què dius, que no tens la culpa?... Doncs, qui la té, pervertida, qui la té, el nunci?

—No, senyor... ets tu, qui realment té la culpa del què ha passat!

Mireu, quan el senyor Cucurella va sentir a la seva dona donar-li la culpa, se li va tirar al damunt i, sacsejant-la com un ninot, continuà cridant:

—Es a dir, que jo en tinc la culpa? Es a dir, que després d'enganyar-me, encara em vols fer carregar els neulers?...

—Sí, senyor, perquè tu també em podies haver avisat, que tornaries una hora abans, i hauríem anat més de pressa!...

El noi de Manresa

POR LEY DIVINA la petita obra mestra

de la nostra dilecta col·laboradora LAURA BRUNET. La trobareu, mentres en quedin, en el quiosc de l'AGUSTI, davant del carrer Nou, qui ha adquirit l'exclusiva de venda :—o—: :—o—: 30 cèntims

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'àpit!

UN HOME PREVISOR

COM que ja tenien fet un bon bossot, el matrimoni Casas decidí traspassar el negoci de betes-i-fils i retirar-se a pagès per acabar amb tranquil·litat els dies que els hi quedaven de vida.

Varen comprar una masia, porcs, conills, gallines i fins es varen decidir a comprar un bon parell de vaques.

Quan les varen anar a triar, la senyora Casas havia triat dues vedelletes blanques com un floc de nèu.

—I ara, noia? — intervingué el marit —. On vas, amb dues vaques blanques?

—I això què té que veure?

—Per tu, no; però per mi, sí. Veuràs, compren una de blanca i una altra de negra, que ja sabs que a mi m'agrada molt el cafè amb llet per esmorzar...

K. K. Tu?

GALANTRIES

EN Lluïset és un estudiant galant com un cavaller de la cort de Provença. En veure una dama, el madrigal floreix inconscientment en els seus llavis.

Aquest dia va trobar en el Passeig de Gràcia a la Clotildeta, una dependenta viva com una centella i que li té el cor robat.

La Clotildeta portava en mig de l'escot una magnífica rosa.

—Qui podés ésser aquesta rosa! Qui podés ocupar el seu lloc!

—Tanta enveja, li té?

—Més, Clotildeta, més!

—Doncs, miri, trobo que no n'hi hauria de tenir ni hauria de voler ocupar el lloc que ella ocupa.

—Per què, Clotildeta?

—Perquè, per posar-me-la aquí, primer li he tàllat el tronc, sab?

Rafes II

BROMES D'ESTUDIANTS

A dispesa de la senyora Calamanda, era el quarter general de totes les malifetes del barri. Allà se n'hi feien de totes. Les minyones de servei, duraven escassament vint-i-quatre hores, i encara no en sortien pas tal com hi havien entrat. Tots els establiments de per aquells voltants, anaven esverats amb els ditxosos estudiants de la senyora Calamanda, perquè els n'hi feien de verdes i de madures.

Aquest dia, se'n varen empescar una de les que passen a l'història. Un d'ells es va fingir malalt, però malalt de... part, i varen enviar a cercar a la llevadora, una bona dona, ja molt d'edat i que quasi no hi veu.

—I doncs, què ha estat, això, què ha estat? — va preguntar, en entrar a la dispesa.

—Sí, miri, coses de la vida! — va fer, tot trist, un dels estudiants —. Una minyona que tenim, que es va distreure un xic, i... res, desgràcies.

La llevadora s'apropà al llit, introduí la mà, palpant a la malalta i, tota esverada, ordenà:

—De pressa, de pressa, que això és molt urgent!

He arribat justet, perquè ja ha començat a sortir un braç!..

K. M. A. Sutra

CONTE MARSELLES

ANTONET era un gran nedador. Havia guanyat totes les proves de velocitat i de resistència, però, en el darrer campionat, es va quedar a la cua de tots.

—Sembla mentida, Anton, el què t'ha passat!— li deien els companys en el cafè.

—Què hi voleu fer, fills meus, són coses de la vida! Ha estat un cas com un cabaç, creieu-me. Figureu-vos que de sortida em llenço a tot braç i em poso a la davantera per més de cent metres. Ja podeu comptar quina alegria jo, en veure'm altra vegada campió! De sobte, començo a pensar amb vosaltres, amb tots vosaltres, que m'aprecieu tant, amb la família, que estarien orgullosos amb el meu triomf i amb la xicota, que em premiaria amb les seves carícies i els seus petons en arribar a la meta. I, ve't aquí que, tot pensant amb ella, començo a notar uns efectes estranys, com si estéssim al cine, i l'imatge de la xicota, amb els seus pits i les seves línies temptadores, no em fugia de l'imaginació. Llavors, un pànic terrible s'apoderà de mi. I si ara et mossegava un peix? I si topes amb uns baixos? Jo suava d'engúnia, creieu-me. I vaig començar a retrasar-me, fins a quedar-me el darrer de tots. Una desgràcia, creieu, una veritable desgràcia!

—Però, escolta, Anton — li digué un dels amics — i per què no nedaves de panxa enlaire?

L'Antonet se'l mirà de cap a peus, i respongué enfàtic:

—De panxa enlaire? Mira que n'ets, de beneit! I els ponts, ximple, com ho hauria fet, per passar per sota els ponts?..

Q. Q. Rulla

LA TEMPESTA

A Rosalia era una pastoreta xamosa com una poma camosina, que tots els bordegassos de la rodalia li anaven al darrera, però que cap no havia lograt engatussar-la.

—Prou ho sé el què voleu — els hi deia — però sóc pas tonta jo, per deixar-me engalipar!

Un dia, la tempesta la va sorprendre en ple bosc, i un pastoret la va convidar a eixoplugar-se a la seva cabana.

Els llamps i els trons es succeïen l'un a l'altre que feia fredat, i la pobra Rosalia, arraulida en un

recó, es tapava la cara cada vegada que un llamp o un trueno tapava els núvols amb la seva lluentor. Es clar que la cara se la tapava amb el faldellí, deixant al descobert altres coses, que eren l'alegria del pastoret, que se la mirava embadalit.. Però, aviat amb el mirar no en va tenir prou, i mentres ella es tapava la cara, l'homenet s'aprofitava de valent.

Va mimvar la tempesta, i en arribar a casa la Rosalia, la seva mare li va dir, tota enguniada:

—Ai, que m'has fet patir, mentres has estat fóra! Amb tants llamps com han caigut, temia que t'hagués passat alguna cosa.

I la menuda respongué, tota innocent:

—Temeu pas res, mare, dels llamps! Mireu, jo n'he sentit tres o quatre que em queien en mig de les cames, però, llevat del primer, els altres m'han fet pas gens de mal!

El Noi de la Conca

LA VIDUA I LA BALENA

DONYA Clara, una vídua tardoral de les inconsolables, està parlant amb un amic que no para d'insinuar-se i de fer proposicions més o menys encobertes. Ella, ni fuig ni s'entrega. Van vorejant la qüestió, però ni l'un ni l'altre no s'atreveixen a parlar prou clar.

—Vostè, donya Clara — li diu ell — es conserva com si encara tingués divuit anys.

—Ai, no me'n parli, Frederic, no me'n parli, perquè cada dia estic més avorrida de mi mateixa!

—I això, donya Clara?

—Però, que no ho veu, sant cristià, com m'engreixo?

—Bé, no n'hi ha per tant!

—Que no n'hi ha per tant? Si semblo una balena, talment una balena!

—Ai, donya Clara — exclama en Frederic, posant els ulls més blancs que un llençol —. Qui podés ésser Jonàs, en aquests moments!

—Vol dir, Frederic? Ja sab que Jonàs va passar tres dies i tres nits dintre el ventre de la balena?

Sara Trusta

Conte premiat en el número passat:

CONTE ESCOCES

Demaneu a tots els quioscs

AVENTURAS GALANTES del Abate CASANOVAS

Dos volums i lustrats: 4ptes.

—Estic avorrida: fa dues hores que m'estic arreglant aquesta onda.

—I en dos minuts te la desfaran!

UN AMIC IDEAL

LA Ramona, era més lletja que una negativa de casada jove. Però tot el que tenia de lletja, ho tenia de... de... nerviosa.

Encara no veia un home, les cames ja li feien pont, però l'home passava de llarg i ella es quedava més trista que una educanda el dia que no reb carta del promès.

Feia més de mig any que cada dia anava a casa d'una "senyora discreta", a veure si li trobava un acomodo, fos com fos. Però no hi havia manera. En quant la futura víctima veia aquella cara de gos xato, apretava a córrer, i no hi havia qui el fes deturar, ni ensenyant-li un bitllet de mil.

Un dia, la "senyora discreta" va trobar el que la Ramona necessitava i la va enviar a cercar.

—Avui sí que estarà contenta, Ramoneta! He trobat per vostè l'amant ideal! Li donarà amor i diners!

—De debó? Ai, que estic contenta! — va exclamar la noia, sentint que el cor i tot el demés se li aixamplava —. Que és ric? Que és guapo? Que és jove? Que ja ha vist el meu retrat?

—No ha vist el seu retrat, però és igual. Pot donar-ho per fet.

—Vol dir, que no passarà com sempre? Vol dir que quan ens veiem?...

—No tingui por, dona, no tingui por: l'amant que li he trobat, serà el més enamorat dels galants, perquè el pobre, és cec de neixença...

Phit A. Gores

ENTRE ELLES

Nestàs segura de què vos entendreu, amb aquest senyor que t'ha escrit, Carmina?

—Seguríssima. De tots els que han respost a l'anunci, és el més interessant de tots. És ric i noble, i té un castell al Pirineu per anar a estiuajar. Ha d'ésser molt simpàtic, creu-me. Demés per acabar-me de convèncer, m'ha enviat una fotografia.

—Seva?

—No; del castell!

Banda Rhota.

—Jo no sé pas com t'ho fas per durar tant de temps amb el marquès; totes nosaltres, hi aguantàvem tot lo més un parell de mesos.

—Es que vosaltres no li regalaveu l'EROTYL i aquest és el meu secret.

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona*

AL "Goya" es va estrenar dimecres passat una comèdia d'en Sassone, aquell senyor americà que recita els versos gairebé millor que en Moraguetes "El Canto del Uru-taú", titulada: "Todo un amor o si no es verdad, debiera serlo".

L'obra va tenir molt d'èxit, perquè aquest títol conté quelcom de pirandellà, que a la gent li va molt bé.

o o o

AVIAT s'obrirà el Liceu. L'inauguració tindrà lloc amb "Boris Goudonoff", interpretat per un senyor rus que gasta un nom que si el senten els de la Lliga del Bon Mot, s'espanten i el denuncien a les autoritats competents.

Aquest versaire modest, provist del passi, hi serà, a admirar cuixa i pitrera, que avui als concerts no hi ha.

o o o

SEGONS confessa el mestre Serrano, fa sis anys que té acabada "La venta de los gatos", però no es pot estrenar perquè li manca temps per instrumentar-la.

I després d'aquesta nova, encara hi haurà badoc que dirà que la Reforma marxa massa poc a poc.

o o o

SEGONS acord municipal, el carrer d'en Fivaller, que des de feia algun temps es deia carrer de Segòvia, ara tornarà a dir-se carrer d'en Fivaller.

I li hauran canviat el nom però en canvi hauran deixat, aquells munts d'escombreries, que al que passa fan fredat.

o o o

DISSABTE van estrenar a l'"Espanyol" "El tinent Cupido". Es

un vodevil d'aquells que engresca i fa riure, on tota la companyia es va distingir.

Mirin si va ésser gran l'èxit, del tinent, que l'endemà, al despatx de la taquilla, no hi havien "generals".

o o o

L'ALTRE dia, un tal senyor Rusiñol va caure dintre la font monumental de la Plaça de Catalunya i per poc s'hi ofega.

Encara que sembli broma, interessa fer constar que aquest Rusiñol no és l'autor dels "Aucells de pas".

o o o

SEGONS acord de l'Ajuntament, les cases de dormir i hostatgerisme hauran de pagar l'arbitri pels anuncis que hi tinguin als fanals de les portes.

A l'amo de càn Verdura felicitem per l'acord, perquè no ens cobri si hi anem amb l'amigueta del cor.

o o o

AQUETS dies, tres respectables personalitats, amb títol nobiliari i tot, han tingut que veure amb el jutjat de guàrdia.

Quan un veu aquestes coses, s'ha de trobar encantat de no viure en casa pròpia ni cap blasó utilitzar.

AVIAT s'estrenarà, en els principals cines de Barcelona, una pel·lícula americana titulada "Luces y Sombras", de la que és protagonista aquella senyora que es diu Elaine Hammerstein que, entre parèntesi, és capaç de fer perdre la continència al propi senyor Ribé quan està de cerimònia.

Vagi'n-la a veure, perquè hi ha una escena que els hi plaurà.

Hi surt l'Elaine amb trajo de "soirée", xuclant àvidament alhora dues palletes col·locades en un parell de copes de licor. Mentres tant, un senyor que és dels que s'aprofiten, li fa un petó al braç.

I com ja s'hauran dat compte, resulta molt suggestiu, un petó i dues palletes que es poden veure al viu.

DIVENDRES passat, el senyor Pepet va tornar a obrir aquell nandulandesc local conegut per "Cân Mastega Pardals", "vulgo" "Royal Concert".

Hi va haver xerinola, bons debuts, xampany per "todo lo alto" i felicitacions a l'amo.

Celebrem la reobertura, estimat senyor Pepet, i quan ens vagui la feina, hi anirem algun ratet.

JA han anat a veure fer "Xec Xec"? No es pensin que aixó sigui cap cosa lletja, tot al contrari! Es tracta d'una revista molt maca que l'infadigable senyor Serrano ha posat en el modest escenari del "Ba-ta-clan". Si encara no hi han estat, arribint-se, encara que només sigui a fer la cerveseta, que la donen molt bona, gairebé tan bona com ho està la Soldevila quan remena el cendrer.

Ara també fan Tenori, per complir amb l'actualitat, naturalment, el quart acte, d'allò més ben presentat.

L'Afarta Pobres

GARGANTA
Pastillas **CERDA**

Angines - Afoia
Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

PAGEOL

Cura la Blenorragia
(Purgacions)

MAISON MFUBIF
(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Avençador

Tèlèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonès

Telèfon 4668 - A.

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival -)

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE

Teléfono 1186 A.

Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas

GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

EP!... EP!...

No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques Per bons lavatges . higiènics: Per bons polvora de matar cabres:... L A MUNDIAL. ESPALTER, 6

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la

LOTION LADIL que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmacia

BLENORRAGIA

PROSTATITIS-CISTITIS-FLUJOS

SELLOS

BRIZAN

CAJA Ptas. 50

SARNA (RONYA)

es cura en dos minuts amb

SOL REITO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics
BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con la conocida

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

UNIA las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales

ABIERTO DIA Y NOCHE

— Conde Asalto, 16 y 18 —

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No mas molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84.

— Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc. .

Diversos exemples, formes i maneres de com unanoia pot jugar amb les pilotes.